

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, leden—únor 2012 (č.87)

Čtěte Aegidius - neprohloupíte.

Pozvánky na únor:

- * 2.2. (čt) při mši v 9:00 hod. bude **žehnání „hromničných“ svící**.
- * 3.2. (pá) při mši v 17:00 hod. bude udělováno svatoblažejské požehnání zvláště **proti chorobám krčným** (a znovu v neděli 5.2.)
- * **Společenství** po mši svaté se koná v pátek v 17:00 (mše), náplní je duchovní program, jste zváni. Termíny: 3.2., 10.2., 17.2., (od 24.2. už bude po mši **křížová cesta v kostele**)
- * 9.2. (čt) bude sloužena v Kadani „**vikariátní**“ **mše svatá** za účasti všech kněží z krušnohorského vikariátu; začátek v 9:30 hod.
- * Na **Květnově** jsou bohoslužby 1.a 3. sobotu v měsíci v 14:00 hod.
- * 22.2. **Popeleční středa**, při mši v 9:00 bude udělován Popelec, den přísného postu (od masa + od jiných pokrmů, jen jednodenní nasycení). Pro ty, kteří nemohou přijít ve středu, bude udělován Popelec v neděli při mši.
- * 5.3.-9.3. (po-pá) je pro děti a mládež připraven **jarní pobyt na faře v Jítravě** v Podještědí. Cena 700 Kč. Pro sourozence je cena nižší.

* Věci **do farní charity** jako oblečení, apod. je možné přinést po předchozí tel. domluvě - 474 659 460

Tříkrálová sbírka na charitu

V litoměřické diecézi se do sbírky zapojilo 1000 koledníků a naplnilo se 527 kasiček. Celkem se vybralo 1 194 287 Kč, což je téměř stejně, jako vloni.

Nejvyšší částky byly vykoledovány ve farnosti Liběšice u Žatce (172 tis.), Litoměřice (167 tis.), Most (105 tis.) a Sobotka (94 tis.). V obvodu jirkovského děkanství jsme vybrali 6,5 tis.Kč

Poděkování patří všem, kteří pomohli, aby vánoční svátky byly slaveny důstojně, za přípravu i úklid stromků, betléma, za vánoční divadlo a za osobní dary, finanční i věcné (zvl.za dres 1.FCS)! Váš P.Mirek

Jirkovští „Tři králové“ při vánočním divadle

Ohlédnutí za vánočními svátky. Letos poprvé jsme instalovali betlém přímo před oltář. / Předávání darů a hezké štědro-odpolední setkání s rodinami na faře. / Děti, které hrály divadlo o narození Ježíše, více fotek bude na farním webu.

Lednové setkání kněží proběhlo v Chomutově. Foto před farou:

Zleva: P.Mírek, P.Radim, P.Jan, P. Řehoř, P. Arthur, P.Alois, P.Josef Fotil:
bratr Josífek

Svátek Uvedení Páně do chrámu - HROMNICE

Ve čtvrtek 2. 2. slaví církev svátek Uvedení Páně do chrámu – Hromnice. Panna Maria a svatý Josef přinesli Ježíše jako dítě do chrámu, aby ho obětovali Bohu. Informujeme o významu svátku.

V Jeruzalémě se tento svátek slavil už v 5. století, v Římě od 7. století pod názvem Setkání. Právě akcent setkání připomíná východní církve, když svátek nazývá Setkáním Páně. Od 10. století se objevuje v liturgických knihách na Západě název Očišťování Panny Marie. Nynější název znovu připomíná, že je to svátek Páně. Je to ale také svátek Panny Marie.

Lukášovo evangelium přibližuje událost takto: "Simeon (pozn. prorok, zbožný stařec - na obr.druhý zprava) jim požehnal a jeho Matce Marii prohlásil: 'On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí'" (Lk 2,34-35). Předpověděl tak jeho spasitelné utrpení. Ježíše nazval "světlem k osvětlení pohanů". To byl zřejmě důvod k tradici svěcení svící. Křesťané je zapalují při společné modlitbě nebo v nebezpečí, např. při ohrožení přírodními živly, aby se svěřili Bohu. Lidové povědomí o svátku Hromnic je také zakotveno v pranostikách, např. "Na Hromnice o hodinu více" nebo "Na Hromnice zimy polovice".

Kristus je světlo, jež nezáhá jenom historickému Izraeli, ale všemu lidstvu. Kromě motivu světla se v Simeonově svědectví prolínají tři myšlenky. Pro poznání Pomazaného v Ježíšovi je především nutný dar Ducha. U Simeona se opakuje, že 'Duch Svatý byl v něm' a 'z vnuknutí Ducha přišel do chrámu.'

Za druhé, Simeon v Ježíšovi objevuje 'prostředníka spásy'. Kristus je živá a ztělesněná spasitelná Boží láska k celému lidstvu. Konečně se prorocký pohled Simeonův upírá do budoucna: Ježíš bude znamením, kterému se bude odporovat a které vyvolá rozdělení. To znamená, že křesťan se má za Ježíše a jeho učení postavit za jakýchkoliv podmínek. Kdo vyznává Ježíšovo učení, odděluje se od těch, co se k němu nehlásí; zůstává však jejich bližním.

Pro věřící je svátek výzvou k tomu, aby se s radostí setkávali s Pánem Ježíšem ve svátostech a v bližních. Tento den je i Dnem zasvěcených osob. Ježíšovo zasvěcení v chrámu spojil Svatý otec Jan Pavel II. s těmi, kteří zasvětili svůj život službě Bohu i bližním v řeholních společenstvích. Dodnes v diecézích probíhají setkání zasvěcených osob s biskupy.

PŘIJĎ, JEŽÍŠKU!

Stalo se to v maďarském městečku čítajícím kolem půldruhého tisíce obyvatel v době komunismu. Slečna Gertrúd, učitelka tamější základní školy, si vytýčila velmi jasný program: vykořenit víru z dětských srdcí. Děti, kterým zbožní rodiče vštěpovali katolické zásady, upevňované navíc hodinami náboženství u místního pana faráře a přijímáním Nejsvětější Svátosti, se nenechávaly učitelkou ovlivnit, ale nedovolily si také něco namítat. Desetiletá Angéla, chytré a milé

děvče, byla žákyní 4. A. Jednou přišla za panem farářem s prosbou, aby jí dovolil chodit každodenně ke svatému přijímání. „Uvědomuješ si, jaké to může mít následky?“ zeptal se kněz. „Prosím, otče, neodmítejte mě! Když chodím ke svatému přijímání, cítím se daleko silnější. Vždyť jste mi říkal, že mám dávat dobrý příklad. Abych to mohla dělat, musím mít velkou sílu!“

Pan farář tedy s jistými výhradami souhlasil. Od této chvíle jako by se ve 4. A rozpoutalo peklo. Učitelka si udělala z malé Angély terč. Třebaže byla holčička do hodin skvěle připravená, slečna Gertrúd jí i tak snižovala známky a bezustání na ni útočila. Angéla vše snášela s obdivuhodnou statečností. „Andílkú, není to náhodou nad tvoje síly?“ zeptal se jednou pan farář. „Ale kdepak, otče! Pán Ježíš trpěl daleko víc... plivali na něj... Mně se to ještě nestalo!“ Kněze taková odvaha zaskočila. Angéla se nikdy na nic nestěžovala, ale její spolužačky často za panem farářem přicházely a se slzami v očích mu vyprávěly, co se ve třídě děje.

Několik dní před Vánoci si slečna Gertrúd vymyslela krutou hru, která podle ní měla jednou provždy vymýtít staré „pověry“. A opět, jak už se stalo zvykem, si vzala na mušku Angélu. „Angélo, co uděláš, když tě rodiče zavolají?“ „Přijdu.“ „Představ si ale, že by zavolali tvoji mrtvou babičku...“ „Ta nepřijde.“ „A kdyby volali Ježibabu nebo Červenou Karkulku?“ „Ty taky nepřijdou, vždyť jsou z pohádek.“ „Skvěle! Hnedka uděláme takový pokus. Angélo, jdi na chvíli za dveře.“ Holčička tedy odešla ze třídy. „A teď, děti,“ řekla učitelka, „ji hlasitě zavolejte! Všechny najednou!“ „Angélo! Angélo!“ křičelo z celých sil třicet dětských hlásků. Angéla vešla. „Vidíte, moje děti. Jestliže někdo je, přijde, když ho zavoláme. A když není, tak nemůže přijít. Věří někdo z vás ještě na Ježíška?“ „Ano...“ odpovědělo několik nespělých hlasů. „A ty, Angélo, věříš pořád, že tě Ježíšek slyší, když ho voláš?“

„Ano, věřím, že mě slyší!“ řekla pevně malá Angéla. „Dobrá. Uděláme další pokus. Viděli jste, že Angéla hned vešla, když jste ji zavolali. Pokud Ježíšek existuje, uslyší vaše volání. Křičte tedy všichni pořádně nahlas: ‚Přijď, Ježíšku!‘ Děti svésily hlavy. Nastalo mlčení. Ticho, vyvolané nejistotou dětských srdcí, přerušil posměch učitelky.

„Vidíte? Právě to jsem chtěla! To je můj důkaz! Netroufnete si ho zavolat, protože dobře víte, že Ježíšek nepřijde. Neslyší vás. A víte, proč vás neslyší? Protože neexistuje. Je to jenom báhorka!“ Děti mlčely dál. Po těžké ráně slečny Getrúdy jim krvácela srdce. Angéla tam stála celá bledá. „Bála jsem se, že upadne,“ řekla později panu faráři jedna její spolužačka. Učitelka se viditelně opájela rozpaky dětí.

Angéla najednou vběhla doprostřed třídy. Oči jí plály. Vykřikla: „Dobrá! Zavoláme ho! Slyšíte? Volejme všichni spolu: „Přijď, Ježíšku!““ Všechny děti se postavily a se sepjatýma rukama a hořícími srdci začaly ze všech sil volat: „Přijď, Ježíšku!“ Učitelka ihned nařídila, aby přestaly. Podívala se nenávistně na Angélu. Nastalo opět těžké ticho, jako kdyby někdo zemřel. Ale znovu se ozval zvučný hlásek Angély: „Zavolejme ho ještě jednou!“ „Byl to křik, který by zbořil školu,“ popsal jedna z holčiček.

Najednou se tiše otevřely dveře. Zdálo se, že na ně zamířilo veškeré denní světlo. Světlo rostlo, sílilo, nakonec se změnilo v ohnivou kouli, která se rozvěřela, a v ní se ukázalo tak překrásné Děťátko, jaké děti ještě nikdy neviděly. Děťátko se na ně usmálo a nic neřeklo.

Děti pak panu faráři vyprávěly, že přítomnost Děťátka naplnila jejich srdce nevyslovitelnou sladkostí a radostí... že bylo oblečeno do bílých šatiček a připomínalo slunce... Vyzařoval z něj takový jas, že ve srovnání s ním vypadalo denní světlo jako noc. Některé děti tento jas oslepoval a bolely je z něho oči. Jiné na něj mohly hledět a nic nemilého nepocíťovaly. Jak dlouho to mohlo trvat? To děti nedokázaly říct. Pravdou je, že „pokus“ slečny Getrúdy spolu se zjevením a zmizením Děťátka nepřesáhly vyučovací hodinu.

Děťátko se nepřestávalo na žáky usmívat. Pak zmizelo v ohnivě kouli, která se pomalu rozpouštěla. Dveře se tiše zavřely. Nadšené a šťastné děti se nezmohly ani na slovo. Najednou se ozval hrozný výkřik. Učitelka s divokým pohledem v očích, které jí lezly z důlků, ječela: „On přišel!“ Vyběhla a bouchla za sebou dveřmi. Angéla, jako by se vracela z jiného světa, spolužákům klidně řekla: „Vidíte! Ježíšek existuje! A teďka všichni poděkujeme!“ Děti klekly na zem a pomodlily se „Otče náš“, „Zdrávas Maria“ a „Sláva Otcí“. Pak opustily třídu, protože se právě ozvalo zvonění.

Celá událost se záhy rozkřikla a rodiče v dané věci vyhledali faráře. „Vyptával jsem se všech dětí a v jejich vyprávění jsem nenašel žádné rozpory,“ řekl mi později onen farář. Slečna Getrúd zešílela a skončila v ústavu. Nepřestávala ječet: „On přišel! On přišel!“ Pan farář ji chtěl navštívit, ale zakázali mu k ní přístup.

Převzato z L'Echo 10-12/1958.

Přeložil Edmund Kříž. Výše uvedený příběh popsal osobně spisovatelce Marii Winowské farář z městečka, kde k událostem došlo.

Svatý Filip Neri nebo svatý Jan Bosko by určitě potvrdili, že „kdo si hraje, ten nezlobí.“ V duchu tohoto hesla jsem vyhlásil zimní turnaj o krále ping-pongu, neboli „o pohár jirkovského děkanství“. Než se doma válet a nudit se, je lepší pro mladé lidi, aby přišli na faru a zasoutěžili si. Přihlásilo se však dvanáct kvalitních účastníků a v zájmu o co nejspravedlivější vítězství se jednorázové klání změnilo v zimní ligu stolního tenisu—v systému, kde hraje každý s každým. Na vítěze o krásný putovní pohár se tedy zatím čeká. Musím opravdu říct, že mě překvapil zájem mladých. Jako doprovodný program byla v neděli vyhlášená soutěž o nejlepšího střelce. Na rozdíl od jednoho pingpongového stolu jsme měli ke střelbě vzduchovky dvě. Chtěl bych tímto poděkovat Ondrovi a Láďovi

Kdo získá krásný pohár?

H., kteří své „miláčky“ dali k dispozici.

O střelbu byl ještě větší zájem než o stolní tenis. Střílelo 17 mužů, žen a dětí. Střílelo se na terče (střed za 10 bodů) a to dvoukolově, vždy po 4 ranách ve stoje. Maximum tedy bylo 80 bodů. Musím ovšem podotknout, že tři střelci-střelkyně nám terč vůbec nepoškodili! Naopak nejvíce bodů získal Honza K. (na obr. s cenou), a to 69 bodů! (10-ku trefil 4x), na druhém místě majitel vzduchovky Láďa H. a 66 bodů, třetí P.Mirek s 64 body a čtvrté dělené místo pro Vlášdu W. a Ondru za 63 bodů. Šesté místo si pohlídal pan Jarda Stašek 61 b. Nejlepší žena byla Barča s 59-ti body (7.místo) a Katka Š. s 57-mi body (8.místo). Nejmladší Jirka Paseka nastřílel 15 bodů (13.místo).

Jistě by se dalo uvažovat o dalších sportech, cyklistika nebo turnaj dvojic v badmintonu potažmo v petanque? Nějaké nářadí na faře máme... S díky mladým za společně strávené chvíle. P.Mirek

Pout' ve Filipově, místní části Jiříkova u Rumburka se konala na památku uzdravení nemocné Magdaleny Kadeové roku 13. ledna 1866 ve 4 hodiny ráno. Nemocná Magdalena žila v domě č. 63, a byla jí kaplanem Františkem Storchem z Jiříkova dne 21. prosince 1865 udělena svátost pomazání nemocných. Magdalena Kade trpěla onemocněním vředy, které musely být každý den převazovány. Čekalo se jen, až ji milosrdná smrt zbaví bolestí.

Díky protokolu biskupské komise, můžeme však mít onu lednovou zázračnou noc vylíčenou od samotné Magdaleny: *"Najednou bylo v místnosti světlo, jasněji než za dne. Závěs u postele byl rozhrnut. Polekala jsem se. Štouchla jsem loktem do Veroniky a řekla jsem jí: »Veroniko, vstávej, nevidíš, jak je tu jasno?« Veronika řekla: "Ale já nic nevidím." Před mou postelí stála postava zářící bílým světlem, se žlutou korunou na hlavě. Okamžitě jsem si pomyslela, že je to Matka Boží. Sepjala jsem ruce a začala jsem se modlit: »Velebí má duše Pána, můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli.« Po těchto slovech jsem slyšela hlas, neobvyklý hlas to byl, jiný, než jakým mluví lidé: »Mein Kind von jetzt an heilt's.« (Mé dítě, od nynějška se uzdravíš.) A v tom okamžiku postava zmizela a já už necítila žádnou bolest."*

Ještě téže noci Magdalena sama vstala z postele. Její nejbližší se velmi radovali. Druhý den ráno šla do pekárny pro chleba. Když místní viděli, jak zcela zdravá kráčí po vesnici, ptali se jí, co se stalo. Magdalena odpověděla: *"Viděla jsem této noci Pannu Marii a ta mi řekla, že se uzdravím. A já jsem zdráva. Nic víc, nic míň se nestalo."* Nevyléčitelnost Magdalény potvrdili její ošetřující lékaři Görlich z Gersdorfu a Ulbrich z Jiříkova. Při prv-

ním výročí uzdravení Magdalény Kade. 8.ledna 1867 se na témže místě zázračně uzdravila chromá Magdalena Langhansová, kterou do domku přivezli na žebříňáku a která odešla po vlastních nohou.

Na obrázku je biskup **Wolfgang** z německého Görlitz. Jako vždycky jsme někteří putovali od 2:00 hod. pěšky z Rumburka a obětoval jsem tuto pout' za všechny naše nemocné.

P.Mirek

Hlavně to zdravíčko.

PF 2012

Všichni jsme nedávno absolvovali spoustu přání, která jsme přijímali i rozdávali – vánočních i novoročních. Také jste - i od křesťanů - slyšeli: hlavně to zdravíčko!? Jistě, nikdo z nás netouží přímo po nemoci, utrpení. To jen kterási světice prohlašovala, že je pro ni bolestné, když je bez bolesti. K tomu je jistě třeba mimořádná Boží milost. Ovšem na druhé straně víme, že Bůh neposílá kříž, aniž by k němu nedal také sílu ho nést a ne každý zdravý, je také šťastný. Zde je část ze zamyšlení biskupa Josefa Hrdličky –

Chci, buď čistý! (Lk 5,12-16) z knihy *Pane, kde bydlíš?* (MCM)

Příběh o malomocném člověku, který jsme už mnohokrát slyšeli, se pokusme přímo vztáhnout na sebe. ... I my můžeme v představě padnout před Ježíšem a pocítit dotek prstů jeho ruky „na vlastní kůži“, na dřeni své nemocné bytosti... Můžeš na sebe vztáhnout i slova, která ti Ježíš osobně a v pohledu do očí říká: „Co pro tebe mohu udělat?“ – „Co chceš, abych ti učinil?“ – Odpověď malomocného chudáka je stručná, ale je v ní naléhavé rozechvění srdce: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ Touto větou můžeme i my, když přistupujeme k svátosti smíření nebo když konáme prostý úkon lítosti, dostat významný impuls. I my přece potřebujeme očistění a toužíme po něm. A také máme plné právo vztáhnout na sebe to, co vzápětí Ježíš nemocnému odpoví: „Chci, buď čistý!“

V tomto příběhu, podobně jako v mnoha dalších, nalézáme onu vyváženost Pánovy uzdravující moci: On především posiluje duši, ale uzdravuje i tělo. Podle Lukášových slov, lidé jdou za ním na prvním místě proto, aby ho slyšeli, na druhém, aby byli uzdravováni od tělesných nemocí. Záměna tohoto pořadí se nedoporučuje. Člověk má duši, která je nesmrtelná, a tělo, které podléhá smrti. Co stojí na prvním místě Božího zájmu? Čemu i my máme ve svých prosbách dávat přednost? Vždy to má být stav duše před stavem těla. První otázka nemocných má znít: „Pane, co mi touto zkouškou chceš říci? V čem mě chceš zdokonalit?“ Teprve pak má následovat prosba za uzdravení ve shodě s Boží vůlí. Malomocný člověk je v přeneseném slova smyslu ten, kdo má „malou moc“, kdo „málo zmůže“ cokoliv změnit na sobě i ve světě, ale obrací se na absolutní moc toho, kdo je Všemohoucí.

My lidé, když si blahopřejeme k narozeninám či svátkům, zdůrazňujeme zdraví, spíše zdraví tělesné. I když je zdraví vzácnou hodnotou života, měli bychom si umět přát ještě něco mnohem důležitějšího. Nebýt nemocnými či „málo-mocnými“ v oblasti víry a duchovního života. Proto toužíme po léku, který i nám, Pane, nabízíš ve svém Slově a v nepatrné bělostné částěчке nebeského chleba, Eucharistie. Prosíme o Tebe samého. Dávej nám ten chléb stále! *V novém roce si přejme především žít v Boží přítomnosti. Pak se nemusíme ničeho obávat. Ať je Pán stále s námi a ať nám žehná! / izf*

Zemřel bývalý jirkovský farář Pater Josef Dobiáš

Ze zprávy brněnského biskupství: Oznamujeme vám, že ve věku 92 let se po nedovršených 70 letech kněžské služby do Otcova domu vrátil P. Josef Dobiáš. Narodil se **10. 9. 1919 v Maria-Lanzendorf** na předměstí Vídně, na kněze byl vysvěcen 14. 6. 1942 v Českých Budějovicích. Působil jako kaplan ve Vídni, v Klokotech u Tábora, v Brně-Králově Poli a v Praze. V roce 1946 byl jmenován administrátorem v **Jirkově** u Chomutova a v

roce 1948 v Lovosicích. V Lovosicích byl 26. 5. 1951 z politických důvodů zatčen a odsouzen k trestu odnětí svobody. V roce 1954 byl jmenován administrátorem ve Všejanech u Nymburka, v roce 1955 ve Cvikově. V roce 1965 se stal administrátorem farností Rumburk, Brtníky a Staré Křečany a vikářem děčínského vikariátu.

Od 1. 10. 1974 byl administrátorem arciděkanství **Liberec** a farností Kryštofovo Údolí, Dlouhý Most, Stráž nad Nisou, Rochlice a Vratislavice nad Nisou a zároveň okrskovým vikářem libereckého vikariátu. Dne 31. 7. 1990 odešel do důchodu a na podzim 1990 nastoupil do Holubic, farnost Pozořice. Vedl duchovní správu ve filiálním kostele v **Holubicích** a ochotně vypomáhal i v okolních farnostech. V listopadu 2011 odešel do Domova sv. Kříže v Kroměříži. Zemřel dne 28. 1. 2012. Je autorem několika publikací, významná je i jeho překladatelská činnost z němčiny. Kněží modřického děkanství mu děkují za historické přednášky na kněžských rekolekcích, které pravidelně míval po 14 let. Pohřeb zesnulého otce Josefa se bude konat v sobotu 4. února 2012 v 10 hodin v kostele sv. Václava v Holubicích. Páter Dobiáš byl prvním českým knězem v Jirkově, a to poté, co byli odsunuti děkan Eduard Buder a jeho kaplan Otto Rechner. R.I.P. MD

Nulová pozice

... Předpokladem k tomu, abychom dovedli vnímat podněty Ducha svatého, je základní postoj otevřenosti a pohotovosti...

Naprostá pohotovost předpokládá a obsahuje nulovou pozici. Pohotovost a nulová pozice jsou dvě stránky téže věci. Kdo zaujímá nulovou pozici, je ten, kdo nedává přednosti jednomu před druhým. Netáhne nás to na jednu stranu víc než na druhou, a jestliže přece jen ano, pak si toho nevšímáme. To do našeho života nepatří. Nepřejeme si nic jiného než toto: aby se Boží vůle dala „jako na nebi, tak i na zemi“. Když pak volíme mezi dvěma věcmi, nezvolíme jednu a neodmítneme druhou. Taková volba znamená vždy omezení a umenšení: něco vylučujeme. Kdo však zaujímá nulový postoj, nikdy nic neodmítá. Nezvolil si přece nějakou věc, nýbrž Boží vůli. Slova malé Terezky „já si vybírám všechno“, znějící dětinsky nejsou výrazem nějakého vnitřního rozporu. Kdo si zvolil Boží vůli, nikdy nic neztratí. Jak bychom mohli něco ztratit tím, že jsme si zvolili Boha, toho, jenž je vše (Sir 43,27)?...

Jakmile se vzdáme veškerých svých přání, začínáme mít účast na nekonečnosti Boží. A to není něco, co víme pouze skrze víru, nýbrž co sami zřetelně zakoušíme.

Čím více se blížíme nulové pozici, tím méně plánujeme. Jak mnoho z našeho plánování je ztracený čas! Plánujeme spoustu věcí, které nikdy nenastanou, a my musíme své plány ustavičně měnit. Kdo zaujímá nulovou pozici, dovede čekat. Má trpělivost. Boží vůle se ukáže, až přijde čas, nikoliv dřív. Martin Lönnebo hovoří o tom, jak je „důležité dopřát životu čas. Většině z nás nepřináší rychlé rozhodnutí nic dobrého, především ne takové, které jsme učinili na základě náhodného citu nebo intelektuální analýzy. Hluboká rozhodnutí se mají činit o nic méně celým tělem než srdcem.“ V srdci sídlí Duch svatý a tam vnímáme jeho impulzy. Duch má své plány, a máme-li trpělivost, odhalí nám je. Snad ani neexistuje efektivnější způsob, jak odumřít sám sobě, než právě touto trpělivostí. Člověk běžného založení chce vědět, co se bude dít. Chce předvídat, určovat, vypracovávat plány. Jeho impulzivnost nezná hranic. Budeme-li místo naslouchání takovému člověku trpělivě naslouchat tomu, co nám v srdci říká Duch svatý, starý člověk bezpečně odumře.

Domníváme-li se, že nulová pozice činí z člověka loutku, jsme na velkém omylu. Bůh si nepřeje, aby člověk byl poslušný jako stroj. Člověk je osobnost s jistým temperamentem, určitými silami a dary. Všechno, čím člověk je a má být, musí vstoupit do služby. Musí milovat Boha „ze všech svých sil“. Není pouhým nástrojem bez vlastní vůle, který koná svou práci mechanicky. Přeje-li si Bůh, aby někdo konal určitou práci, bude člověku tato práce také milá. Musí ji milovat stejně, jako miluje Boha. Vyžaduje to naprosté odevzdání. Boží vůle se nevznáší někde nad prací, ani snad nestojí za ní. Boží vůle spočívá v práci samé. Přesně tak, jak je vtěleno Boží Slovo, je vtělena i Boží vůle.

(Vybráno z knihy Wilfrida Stinissena – Otče, odevzdávám se ti – KNA)

SOCHA PŘÍBĚHŮ v křesťanské škole Caritas Olomouc

Socha příběhů, jejímž autorem je známý výtvarník Lubomír Dostál, se nachází od roku 2006 na nádvoří školy. Tento ojedinělý studentský projekt představuje místo setkávání osudů lidí z různých koutů světa. V otvorech dřevěných sloupů sochy jsou umístěny kameny symbolizující osudy lidí, se kterými se studenti setkali během svých odborných praxí.

Každá část sochy je protkána utrpením, bolestí, slzami, ale také solidaritou a nadějí, vycházející z pomoci bližního. Netradiční objekt je o to originálnější, že každým rokem vzrůstá jeho objem a nebude tak nikdy hotov, stejně jako nikdy nekončí naše starost o druhé lidi.

„Myšlenka převádět příběhy a klást kameny je nádherná. Vychází z křesťansko-židovských tradic. Lidský příběh je základ života i základ historie. A to, co vymysleli studenti, je velký čin.“ řekl Jaromír Štětina, novinář a kmotr projektu. V našem časopisu uvádíme tři příběhy:

Vánoční ryba v Čechsku

V roce 1999 mne skrýval můj čečenský přítel před ruskou federální armádou ve svém panelákovém bytě ve vesnici jižně od Grozného. Bylo to kolem Vánoc.

Na Štědrý den se ke mně přitočil a zeptal se: „Nemáte vy křesťani z Česka dnes nějaký významný svátek?“ „Ano,“ řekl jsem, „jeden z nejvýznamnějších. Říkáme mu Štědrý den.“ „A co vy křesťané na tenhle svůj svátek jíte?“ zeptal se můj kamarád.

„Rybu,“ řekl jsem.

Asi hodinu nato můj hostitel zmizel. Vrátil se až večer. V kuchyni na stole přede mne položil balíček zabalený v novinách. Rozbalil jsem ho a přede mnou ležel na kusu papíru – zavináč!

Příběh má dvě pointy. První: můj přítel odešel koupit štedrovečerního heřynka do vedlejší vesnice Dubajurt. Ta byla od naší vsi oddělena ruskou

frontovou linií. Můj hostitel se jí musel proplížit dvakrát – směrem tam a potom se zavináčem směrem zpět.

Druhá pointa: přítel se jmenuje Isa. Isa je v Koránu jméno Ježíšovo. Dostal jsem tenkrát štědrovečerní večeři od samotného Ježíše.

Jaromír Štětina (prosinec 1999)

Slib Kornélie z Ukrajiny

Letošního čtrnáctého července jí bude padesát. Je diabetička, má jen přední zuby, slabé srdce a křečové žíly. Člověk by řekl, že pokud někdo potřebuje pomoc, je to právě ona, Kornélie z města Chust v ukrajinském Zakarpatí. Přesto tato žena vede a často i ze svého financuje dětský domov pro psychicky nemocné děti.

Aby její rodina vše utáhla, musí Kornéliin manžel jezdit za prací mimo Chust. Na Zakarpatí je už dlouho skoro nemožné sehnat zaměstnání, vysokoškoláci tu berou zavděk prací u lopaty, ekonomická krize nedobrou situaci dále zhoršuje. Navíc všude potřebujete peníze na úplatky, protože bez nich tady nic nefunguje.

Uživit rodinu bývá často velmi těžké. A Kornélie má opravdu velkou rodinu. Vlastních dětí má pět. Když se jí narodila nejmladší dcera, lékaři jí zjistili otok mozku a nebylo jisté, zda přežije. Kornélie tehdy prosila Boha o pomoc a na oplátku slíbila, že se bude starat o děti, které jsou postižené jako její dcera. Svůj slib dodržela – stará se o dalších osm psychicky postižených dětí. Už dlouhých devět let, sama, bez cizí pomoci.

A často také bez státních příspěvků. Nechává totiž u sebe i ty děti, které již dovršily osmnáct let a na které už stát nepřispívá. Proto každý měsíc zaplatí alespoň něco – jednou elektřinu, jindy vodu nebo jídlo... A zbytek? „Ten nechávám na Bohu,“ říká Kornélie. Kam by také měla všechny své děti poslat? Na ulici? To by veškerá její práce přišla vniveč a nedodržela by svůj slib. Slib, který dala Bohu.

Eva Grolíková, studentka (červen 2010)

Pavlovy barevné letáky

Můžete ho potkat v Olomouci, jak s brašnou na zádech roznáší reklamní letáky. Jsou na nich barevné obrázky luxusního zboží, krásně urostlé modelky nebo fotografie pohádkově exotických zemí. Život čtyřiatřicetiletého Pavla ovšem není ani exotický, ani pohádkový. Narodil se totiž s kombinovaným mentálním a tělesným i zrakovým postižením.

V životě měl smůlu několikrát. Když byl ještě malý, neexistovala v Olomouci žádná speciální základní škola pro lidi s jeho postižením. Ta nejbližší byla až v Ostravě – a tak musel Pavel pobývat v cizím městě na internátu, daleko od svých rodičů a tří sourozenců. Ortel zdejších učitelů zněl po

čase nekompromisně: Pavel je nevzdělavatelný...

Poté, co jsem se s ním potkala v kurzu aktivního sociálního učení, si ale myslím, že se mylili. Pavel totiž normálně komunikuje s lidmi, dovede dát najevo své potřeby, umí číst, psát, počítat, perfektně se orientuje ve městě. Asistenci potřebuje jen při chůzi ze schodů a nastupování do tramvaje. Má sice vadu řeči, ale když ho požádáte, aby nesrozumitelnou větu řekl znovu, udělá to bez problémů. Dokonce ani není zbaven způsobilosti k právním úkonům, chápe, co podepisuje, a umí rozeznat, co je pro něj dobré a co špatné.

Má také velké herecké nadání, baví ho kroužek „dramaták“. Herecké schopnosti uplatňuje i v kurzu aktivního sociálního učení, kde se nacvičuje zvládání různých modelových situací (aby člověk věděl, co dělat, ztratí-li se ve městě, jak si poradit při stolování v restauraci a pod.) Ale nejen to – Pavel, o němž kdysi učitelé tvrdili, že je nevzdělavatelný, dnes dokonce navštěvuje kroužek základů obsluhy osobního počítače.

Je to zkrátka velice chytrý, samostatný, snaživý a hodný člověk. Ano, jeho vlastnosti, které rozvíjí navzdory svým postižením, možná nejsou tak fotogenické, aby se hodily do reklamních letáků na iluzi šťastného života, které roznášá po městě. Ale ani by se tam nehodily. Jsou totiž skutečné...

Michaela Bláhová, studentka (listopad 2010)

Příběhy ze stáží studentů školy Caritas vyšly v roce 2008 knižně pod názvem **Socha příběhů a její kameny**. Na rok 2012 chystá KNA jejich nové, doplněné vydání. Více informací najdete na internetu, na www.caritas-vos.cz

Modlitba k Pražskému Jezulátku:

Ježíšku, k tobě se utíkám,
skrze tvou Matku tě žádám,
vysvobod' mě z této mé
nouze:

(možno konkrétně vyjádřit),
neboť ti pevně a upřímně
věřím, že tvé božství mě
může ochránit.
S důvěrou doufám v tebe,
že najdu tvou milost.
Z celého srdce a duše tě
miluji, s bolestí lituji svých
hříchů a na kolenou tě pro-
sím, Ježíšku, vysvobod' mě
z nich. Mým předsevzetím
je polepšit se

a již tě znovu neurážet.
Proto se ti odevzdávám
a chci vše trpělivě snášet
a vždy ti opravdově sloužit.
A svého bližního jako sebe
sama chci kvůli tobě ze
srdce milovat.

Ježíšku, Dítě, klaním se ti,
ó mocné Dítě, prosím tě,
vysvobod' mě z této mé
nouze:

(možno vyjádřit slovy),
abych se věčně mohl těšit
z tebe, s Marií a Josefem tě
viděl a se všemi anděly se
ti klaněl. Amen.

Svět BEZ BOHA je světem bez útěchy...

Peter Hane, jeden z nejznámějších německých televizních a rozhlasových komentátorů, ve své knize „Jen pravda má cenu“, píše: „Člověk potřebuje Boha, aby byl člověkem. Kdo se přestane držet Boha, propadne se do prázdna. Potřebujeme Boha, abychom byli lidmi. Musíme se obrátit k Bohu a jít dále. Znovu uchopit vlákno života tím, že přijmeme Krista.“ Hane dále uvádí: „Ztratili jsme Boha a našli jsme bohy. Tři svatí králové západního hospodářského divu se nazývají: míra inflace, pracovní trh a hrubý domácí produkt.“ Irský spisovatel **George Bernard Shaw**, autor příběhu k muzikálu „My fair lady“, byl dlouhou dobu pod vlivem ateistické filozofie Nietzscheho. V jednom z interview ke svým 60. narozeninám řekl: „Vyznávám, že potom, co jsem studoval zemi a lidi, nevidím žádné východisko z bídy světa, než cestu ukázanou Ježíšem Kristem. Je nemožné, aby si země vystačila bez Boha.“ „Čas, práce a peníze nastoupily na místo Boží trojjednoty“, napsal spisovatel **Franz Werfel**. „Ale kdo nechce nic slyšet o hříchu, je příliš pyšný na to, aby přijal milost. Kdo už nemá čeho litovat, žije ve lži.“ Nositel Nobelovy ceny **Werner Heisenberg**, fyzik a filozof, vidí zánik Titanicu v r. 1912 jako obraz dnešní společnosti bez orientace: „Svět se dnes podobá skvělému zaoceánskému parníku. Komplikované stroje dobře fungují, cestující tančí za doprovodu hudby na palubě, v kuchyních je připravováno výtečné jídlo.

Všichni jsou veselí a v dobré náladě. Celek je podivuhodný. Jen kotva chybí. A kompas nefunguje. Obdivuhodná loď se zmítá bez pomoci na moři. Je jen otázkou času, kdy se roztrhne o ledovec nebo nějaký útes.“ Svět bez Boha je světem bez útěchy, neboť útěcha znamená, že Bůh je s námi v každé

situaci. Člověk bez Boha se připravuje o to nejcennější: Boží požehnání, vedení a ochranu. „Když věřím, nemám co ztratit. Když nevěřím, nemám v co doufat,“ prohlásil kdysi žurnalista **Johannes Gross**.

To jsou myšlenky o Bohu několika známých osobností ze zahraničí. Příště se pokusíme uvést výroky českých osobností. Podaří se je najít?

(Podle BTM)

Historické zastaveníčko

Kovářská leží v údolí Černého potoka, zvaného též Černá voda, v nadmořské výšce kolem osmi set metrů. Za svůj vznik vděčí dolování a zpracování železné rudy. Již ve čtrnáctém století byly v jejím blízkém okolí hamry, patřící Šumburkům. Český název Kovářská vznikl překladem z německého **Schmiedeberg**, utvořeného podle velkého **hamru** s příslušenstvím, který zde stával. Lobkovicové postavili v Kovářské **vysokou pec**, jednu z prvních v Čechách. Škola zde byla již před rokem 1649, kostel sv. Michaela byl postaven v letech 1709-1710. Byla zde také císařská celnice.

Rozvoj Kovářské byl zabrzděn válkami a pak neúrodou. Za hladomoru v roce 1772 zde zemřelo 179 lidí. Roku 1832 koupila přísečnické panství, ke kterému Kovářská stále ještě patřila, hraběnka Gabriela z Buquoyů, majitelka Červeného Hrádku. Ta připojila zdejší železářnu k železářně v Kalku. Po éře železářství se začal v Kovářské rozvíjet i jiný průmysl - výroba zápalek, továrny na samet, výroba příže a nití. Největším podnikem byla **Kalova** první krušnohorská továrna na **rybí konzervy**. (viz obr.)

Dne 11. září 1944 se nad Kovářskou strhla jedna z největších leteckých bitev II. světové války nad územím Československa. **Muzeum letecké bitvy** nad Krušnohořím, každoročně organizuje setkávání leteckých veteránů (-letos 19.ročník). Tradice se zrodila v roce 1994, kdy byl za účasti československých letců RAF odhalen památník obětem letecké bitvy a v roce 1997, kdy byli otevření muzea přítomni také bývalí protivníci z této bitvy, američtí a němečtí letci...

Citát na únor: „Zmůžeš největšího nepřítele, ovládneš-li vlastní hněv.“

